

Krijepest poniznosti fra Bonifacija Pavletića

Svjedočanstvo brata Serafina Banfija

Bilo je dovoljno samo jedanput vidjeti brata Bonifacija da se čovjek uvjeri u njegovu poniznost, koja je odsijevala iz cijeloga njegova bića, iz njegova pogleda, iz cjelokupnog ponašanja, njegovih gesta i razgovora. Nikad se nije oholio zbog dužnosti koje su mu bile povjerene; naprotiv, to mu je bila prigoda da prizna vlastitu malenost, smatrajući se nesposobnim činiti i ono malo dobra kojemu se drugi imaju pravo nadati od njega.

Nikad nije govorio o svojim uspjesima, nije ih ni smatrao nečim posebnim, jer to često nije drugo nego izgovor za prikrivanje profinjene oholosti pod plaštem poniznosti. Ma bilo tko da ga je opomenuo, žurio se zahvaliti mu od srca, inzistirajući da ga se nikad ne štedi od takvih zdravih opomena.

Ako bi uočio da je kojeg brata nehotice uvrijedio, požurio je tražiti od njega oprostjenje, premda se nitko ne sjeća da si je ikada dopustio žestinu i nepromišljenost... Čeznuo je uvijek vršiti samo volju Božju i zato ju je tražio u svemu gdje ju je prepoznavao kao nešto zakonito... Unatoč velikoj iscrpljenosti, uvijek je zadržao vedrinu duha; unatoč slabljenju tjelesnih snaga, činilo se je da one duhovne jačaju i kao da se pohlepno želi osloboditi zemaljskih veza, kako bi sav živio u Kristu. Znala ga je iznenaditi temperatura o podne i nije ga napuštala do kasno u noć ili tek prije zore. Te je sate provodio pred Presvetim Sakramentom, moleći na koljenima ili sjedeći u meditaciji, utonuvši u duboku sabranost.

Svjedočanstvo brata Isaie Zerbija

Svladavanje, poslušnost i poniznost bile su njegove posebne krjeposti. Razlikovao se od drugih po savršenom obavljanju svega što je radio. Bio je smirena duha... Svatko tko ga je vidio i s njim razgovarao smatrao ga je anđelom, jer ga je vidio uvijek u istom raspoloženju i bez uzrujavanja, to više što je obavljao službu u kojoj nije nedostajalo razloga da se rasrdi. Ta je njegova velika pobjeda nad samim sobom proizlazila iz trajnog jedinstva s Bogom. Prema svakome se odnosio s ljubavlju i blagošću. Nikad nisam čuo da bi on koga izrugivao ili ismijavao. Nikad se nije suprotstavljao niti je bio mrzovoljan zato što mu je tko uskratio poštovanje, nikad se nije ljutio, niti je podizao glas više nego obično, pa ni kad se našao u prilikama kad se čovjek lako uzruja.

Serafino Banfi

- Dobivao se dojam kao da uopće ne trpi zbog tako dugotrajne bolesti, jer ga se nikad nije čulo da bi se potužio. Jedina bol koju je često pokazivo ticala se zajedničke molitve, u kojoj nije mogao sudjelovati onoliko koliko je želio...

Isaia Zerbi

- Kad je opazio da je tko nekako uznemiren, odmah ga je tješio ljubaznim riječima, a isto tako kad je tko obolio. Takvoga je često posjećivao, poticao na strpljenje i predanje, navodeći svete razloge za to te je pružao svaku potrebnu pomoć. Radovao se zdravlju svakog pojedinog i brinuo se, dajući nam korisne savjete.

Adeodato Orlandi

- Nakon što je redovnička zajednica bolničke braće morala napustiti zgradu »Svetoga Duha« i gotovo sva preseliti na Trg Mastai, imao sam prigodu bolje upoznati poniznog brata, držeći redovnicima duhovne vježbe i ispovijedajući ih. Shvatio sam tada i bio siguran da uzorno, skromno i gotovo anđeosko ponašanje toga dobrog redovnika ima korjene u dubini srca, puna ljubavi prema Bogu i bližnjemu.

Eugenio Arlati

- Ukratko ću reći da je on bio prototip siromaštva, ogledalo čistoće, uzor pobožnosti i poticaj svima na rast u najuzvišenijim krjepostima. Nikad nije prekršio ni najmanju točku pravila i zato ga nikad nije trebalo ispravljati. Bio je veoma strpljiv i svi se sjećaju da ga nikad nisu vidjeli uzrujana. Nikad nije nikome drsko odgovarao, pa bili oni poglavari ili njemu ravni. Imao je uvijek vedru narav.

Svjedočanstvo Adeodata Orlandija

Reći ću vam da sam već kad sam imao sreću prvi put ga vidjeti u Bolnici »Sveti Duh«, kako skromno sjedi za postolarskim stolićem, stekao o njemu najljepši dojam. Nije ni oči podizao s onih skromnih cipela naredanih oko njega, koje je popravljao s takvom ljubavlju da je izgledalo kao da ih ne radi za svoju subraću, nego za samoga našeg Gospodina.

Nakon što je redovnička zajednica bolničke braće morala napustiti zgradu »Svetoga Duha« i gotovo sva preseliti na Trg Mastai, imao sam prigodu bolje upoznati poniznog brata, držeći redovnicima duhovne vježbe i ispovijedajući ih. Shvatio sam tada i bio siguran da uzorno, skromno i gotovo anđeosko ponašanje toga dobrog redovnika ima korjene u dubini srca, puna ljubavi prema Bogu i bližnjemu.

Svjedočanstva o cjelokupnoj osobnosti Ivana Bonifacija Pavletića

Brat Eugenio Arlati, Bonifacijev magistar u novicijatu

U zajednicu je bio primljen na Trgu Mastai i onda poslan u Bolnicu »Sveti Duh«. Otišao je sav radostan, s ostalima raditi ono što je postulantima bilo određeno, a to znači čistiti, brinuti se za blagovaonicu, pomagati bratu kuharu i ekonomu, zatim po noći dežurati uz bolesnike. Naš je brat Bonifacije te poslove obavljao veoma dobro, premda je bio početnik, tako da ga je bilo milina gledati. Malo mu je teže bilo bdjeti uz bolesnike, zbog nepoznavanja jezika, dok mu je druge poslove bilo lakše raditi, i njima je bio vrlo pažljiv, točan i neumoran. Nikad nije sjeo, u bolničkom je holu uvijek hodao na prstima i bio spreman na svaki znak. Kad bi ga noću budili kako bi posluživao bolesnike, odmah bi skočio iz kreveta i našao se na određenom mjestu.

U tomu mladome redovničkom postulantu zapaženi su mnogi lijepi znakovi pobožnosti, marljivosti, poniznosti i dobrote. Otac general želio mu je dati ime pokojnoga našeg brata Bonifacija, jer mu se činio dobar kao i on. Okretan i skroman, čim mu je nešto bilo naređeno, odmah bi to i izvršavao. Malo riječi, a puno djela! Na zajedničkim se pobožnostima u kapeli nije ogledavao, bio je nepomičan i sklopljenih ruku, neobično pobožan. Ni časa nije gubio u ljenčarenju, a kad je imao koju slobodnu minutu, odlazio bi u kapelu moliti.

Strogo je držao šutnju u kući, bolničkoj auli, vrtu, pa čak i za vrijeme rekreacije i u šetnji... Iz njegova se veselog i smirenog ponašanja moglo zaključiti da je bio besprijekorne čudi. Bilo u kući, bilo u šetnji, oči je dizao samo kad je trebalo. Kad je nekoga gledao, ne samo nepoznate, nego i svoju subraću, ne bi zurio u lice... Već od samog ulaska u zajednicu živio je siromaštvo u najvišem stupnju. Njegovo svjetovno odijelo i njegova uglađenost otkrivali su da potječe ako ne iz bogate, a ono barem iz dobrostojeće obitelji. U hrani je bio vrlo skroman.

Kad je bio odgovoran za blagovaonicu, pred sebe je stavljao ostatke kruha. Stvari koje su mu bile dane na upotrebu, kao primjerice odijelo ili slično, uzimao je jednako, bilo novo ili staro, pokrpano ili poderano. Nikad nije prigovarao. Prihvaćao je stvari a da ih nije ni pogledao, uvijek zahvaljujući: »Sve iz ljubavi prema Bogu.«

Brat Elia M. Airoldi

Njegova uobičajena sabranost bila je nešto iznenađujuće, jer ga u bilo kojem obliku rekreacije nisam doživio rastresenog, a uvijek je bio veseo, smijao se, trčao, igrao se, opet istodobno bio toliko sabran i koncentriran. Bio sam mu zavidan, jer sam i ja želio uživati u onoj duhovnoj radosti koja mu je izbijala iz lica. Nikada ga nismo vidjeli žalosna. Iz načina kako je postupao vidjelo se da sve čini s dobrom nakanom. Kad je bio u služenju kod bolesnika, sav je bio zauzet onim što su tražili. Ako bi se koji na njega potužio zato što ga nije dobro razumio, on se nije uvrijedio, nego je sa svetačkom ljubavlju i dalje pomagao. Kad bi se zadržao kod kojeg bolesnika koji se tužio na svoje zdravlje, tješio ga je riječima: »Budi strpljiv i prepusti se volji Božjoj. I naš je Gospodin puno trpio za nas.« Iako kratke, te su riječi bile dovoljne ne samo da pacijenta smire, nego je on poželio da upravo tog brata opet vidi kraj sebe. Bonifacije je očima vjere gledao u bolesniku Isusa Krista i iz toga je proizlazilo njegovo veliko poštovanje prema bolesnicima. Nikada nije ušao u bolnicu i u bilo koju bolesničku sobu bez prethodnog dopuštenja.

Brat Serafino Banfi

Ono što sam uočio zadnjih godina njegova života, bili su odricanje i duh požrtvovnosti, velika čistoća pameti i srca, želja da koristi redovničkoj zajednici, poslušnost do u tančine, siromaštvo, poniznost, ljubav i velika zahvalnost za milost zvanja.

Nikad, ili gotovo nikad, nije tražio olakšice u radu, a bio je boležljiv. Imao je u sebi nešto herojskog, zbog čega je uspijevao bez pogovora svladati napore, pa je upravo jurio po Rimu kako bi sudjelovao na sprovodima, posebice po vrućini, iako ga je bolest već prilično zahvatila. Kući bi se vraćao sav moker, ali se nije tužio.

Brat Stanislav od Bezgrješne Pastori

U svojem djelovanju nije imao drugog cilja osim Boga. Oslanjao se samo na njega, u njega je uranjao i u njemu uživao. Ni u čemu drugom nije nalazio utjehu, osim u njemu, i na kraju je od njega primio nagradu za svoje uzvišene krjeposti kojima ga je obdario. Tako da ga se živa i mrtva slavi i slaviti će se kao jednog od najboljih i najsvjetlijih ukrasa našeg instituta Sinovi Bezgrješnog Začeca.

(Sva svjedočanstva uzeta su iz knjige *Bonifacije – učitelj savršenosti* Pietra Carrazze.)

predkorizmena
duhovna
obnova

Elia M. Airoldi

■ Nije bio ništa manje revan i u svim drugim običnim poslovima. Iako su to bile obične stvari, izgledalo je da ih on oplemenjuje zbog načina na koji ih je obavljao. Sam mi je govorio da svoje zvanje neopisivo voli. Smatrao je da je poziv jednoga malog brata redovnika laika uzvišeniji od zvanja razne plemenite gospode.

Serafino Banfi

■ Za njega se uistinu može reći da je radio kao da nikad ne će umrijeti i živio kao da će svakog časa umrijeti.